

MOJMÍR A JEHO NEŠŤASTNÝ PÁD Z HOJDAČKY

Ďalší zo skutočných príbehov sa stal v roku 2017. Mojko, ako ho volá mama je živý, šikovný a veľmi komunikatívny chlapec. Má svoje sny a veľmi rád sa hrá na počítači. Je to veľmi statočný chlapec, ktorý mal spolu so svojimi rodičmi odvahu nám porozprávať o nehode, ktorá sa mu stala v jeho živote.

Čo sa vlastne stalo?

Práve skončil školský rok, začalo leto a ako všetky deti, aj Mojmir sa veľmi tešil. Mal vtedy len sedem rokov. Tešil sa na nové ihrisko, ktoré im práve dokončili. Spolu s ocinom a s bratmi sa rozhodli, že ho pôjdu hneď vyskúšať. Ihrisko bolo plné detí a rodičov. Mojmir sa so svojim kamarátom hojdal na preklápajúcej hojdačke. Počas hojdania preletel cez držadlo na hojdačke, udrel sa o drevo v strede a spadol na zem. Pri nehode si rozrazil bradu, po ktorej mu na brade zostalo osem štičov. Rozbil si nielen bradu, ale udrel si aj hlavu, čomu nikto neprikladal veľký význam. Rodičia si myslia, že práve týmto pádom a úderom to celé začalo.

"Na tej hlave sa začalo niečo diať," hovorí mama.

Ako to celé pokračovalo?

Ako rodičia spomínajú, bolo neskoré leto 2017, keď rodičia objavili na pravej strane hlavy svojmu synovi malú mäkkú hrčku. Hneď spozorneli a rozhodli sa, že navštívia chirurga, nech mu hrčku vyberie. Začali asi tušiť, že pád, ktorý mal pred pár mesiacmi bude mať ešte svoje následky.

V decembri navštívili chirurgiu v Senici, kde Mojkoví lekár nahmatal v hrčke tep. Lekárovi sa to nepáčilo a tak poslal rodičov so synom do Skalice na magnetickú rezonanciu. Tá ukázala, že pravá strana hlavy pod kožou bola viac prekrvená a cievy viac vyvinuté. Okrem toho na mieste už spomínanej hrčky sa ukázal zhluk ciev, v ktorých prúdila okysličená i odkysličená krv.

Ich ďalšia cesta viedla na bratislavské Kramáre, kde im bol odporúčajúci MUDr. Jožko Babala. Skontaktovali sa s ním a dohodli sa na ďalšom postupe.

V marci 2018 mal Mojko prvú operáciu. Operácia prebehla v poriadku. Na kontrole o rok vyzeralo byť všetko v poriadku. Nasledujúci rok, v júni 2020, útvar na hlave Mojka tak narástol, že musel absolvovať ďalšiu operáciu, ktorá mala dve doby. Mama spomína na to, keď boli v nemocnici a Mojkoví musela pred operáciou holiť hlavu v kúpeľni.

"Ja keď som to videla, ten útvar na hlave bol zväčšený a bol ako chobotnica. Z každej strany si útvar vytvoril cievy hrubé ako palec. Bolo to niečo hrozné. Mala som strach, čo to tam má," spomína mama.

Foto z ľava: Mojko a jeho bratia

O mesiac na to, v júli 2020, absolvoval Mojko druhú dobu operácie. MUDr. Babala vysvetlil rodičom, že útvár – cievná malformácia je veľmi agresívna a nikto nevie predpokladať ako sa bude útvár správať a vyvíjať.

O tri mesiace, v októbri 2020, lekári na CT skonštatovali regresiu veľkosti a počtu cievnych štruktúr a Mojko podstúpil ďalšiu operáciu, kde mu pretáli cievy a hneď bol objednaný na poslednú operáciu v decembri. Keďže prebiehala pandémia a nevyhol sa jej ani Mojko, museli operáciu posunúť.

Posledná hospitalizácia bola 15.3.2021. Rodičia si na tento deň veľmi dobre spomínajú. Mojko strávil v nemocnici deväť dní, počas ktorých absolvoval najdlhšiu a najnáročnejšiu operáciu. Lekári mu odstránili väčšiu časť malformácie, ktoré už prerastala aj do lebky. Avšak, časť tam stále zostala, pretože už bola vstavaná do kože. Koža na hlave bola tenká a celá operácia bola sama o sebe veľmi hraničná a riskantná. Mojkoví zostala po operácii veľká jazva na hlave. Po ukončení hospitalizácie prišlo domáce doliečovanie a ošetrovanie.

„Mohol kedykoľvek vykrváčať.“ so strachom dodala mama.

Ako celú situáciu vnímal Mojko?

Mojkovi to prinieslo na určitý čas isté životné obmedzenia. Keďže šlo o krv pod tlakom, celé okolie muselo byť opatrné a schopné hneď zasiahnuť. Učiteľia v škole dávali veľký pozor a mali pred tým obrovský rešpekt.

„Ani som nemohol byť poriadne na telesnej. Nemohol som nič robiť.“ spomína Mojko.

Rodičia sa ho snažili v ničom neobmedzovať, ale museli byť veľmi ostražití. Je prirodzené, že sa báli, keď hrozilo pri úraze či malom udretí vykrvácanie ich syna.

„Raz sa nám stalo, že si odlúpol malú chrastu a krv mu všade striekala.“ povedala mama.

Ako nám povedal sám Mojko: „Ja som bol vždy pripravený, keď mi to aj začalo striekať, už som sa naučil, že ako tomu predchádzať. Vedel som, že si mám ranu na hlave hneď pritlačiť. Jedno rozhodnutie mi zmenilo skoro celý život.“

Ako sa darí Mojkoví s odstupom času?

Mojko je rok a pol po poslednej kontrole. Vrátil sa do bežného života. V škole už nemá žiadne obmedzenia ani výnimky týkajúce sa telesnej výchovy. Robí všetky aktivity a činnosti ako chlapci v jeho veku. Má svoje vízie a plány do budúcnosti. Mojko by si prial byť ITčkárom. A ako sám povedal, len dúfa, že sa mu to v hlave zase nerozpohybuje.

Ako vnímajú celú nehodu rodičia?

„Žili sme si svoj život napriek tomu, ďalej. Inak sa to nedalo. Stále máme rešpekt pred Mojkovou hlavou, aby sa mu to nevrátilo.“ dodala mama na záver.

Ďakujeme Mojkoví a jeho rodičom, že nám porozprávali ich príbeh. Mojkoví prajeme, nech sa mu jeho sny splnia a celej rodine prajeme veľa šťastia!